

Maten i parken

Astrid ”Änkan” von Rosen drömmer om en picknick i rokokostil

När vinterkylan fördrivits ur marken och solen värmer den friska grönskan, då flockas studenterna i parken utanför mitt jobb. Det är picknick och det är plugg. Filtar, ölburkar, små högtalare och datorer, pizzakartonger och naken hud i en skön blandning. Eftermiddagen blir sen, festen fortsätter, folk sover, sjunger och hånglar. Jag ser på parkfestandet som en bild, eller en mångsinnlig teaterhändelse och tänker: Deras unga kroppar och sinnen har livet framför sig, och de känner ännu inte av dödens närhet. De märker inte – och ska inte heller märka – hur livets oberäknelighet, framtida prövningar och sorger flimrar som fläcktyfus i den sjunkande solens strålar. Ändå finns den bitterljuva stämningen där, för oss som märker den. Solen kommer att gå ned, och nästa dag, eller nästa blir det kanske regn, eller isande kall blåst.

Den franske rokokokonstnären Antoine Watteau har mästerligt fångat det där mötet mellan sköna fester och stråk av vemod. I den drömska oljemålningen *Dansen* eller *Fêtes venetiennes* (1718-1719) avbildar han några ungdomliga människor som festar i en park. Det ser lättsinnigt och behagfullt ut. Lite flummigt. Samtidigt som solen lyser upp deras skimrande kläder tränger sig skuggorna på. Festdeltagarna befinner sig i ljuset på livets teaterscen, men snart är det över. Innan jag blev änka brukade jag varje år (och särskilt under pandemin) ordna en stor födelsedagspicknick i parken utanför huset där jag bor. Då, i slutet av maj, var det alltid sol. Det var milda vindar, champagne och lättklädda vänner. Filtar och kuddar, gamlingar i solstolar och glada barn som blåste såpbubblor. Under ett fladdrande parasoll serverades flera sorters nybakat bröd, innovativa pålägg (tänk vad som går att göra av vilda växter) och så en bedårande key lime pie till kaffet.

Min födelsedag närmar sig åter. Det stora vackra trädet i min partypark har sågats ned, på grund av ålderskrämpor. Och gräsmattan är marinerad i hundpiss. Jag drömmer ihop en ny rokokoinspirerad perfekt picknick, med solsken och ljummen vind, på en vacker plats vid havet. I en kylväska finns det nyskalade pinfärska räkor (ja, jag preppar allt och har inget emot att skala räkor i flera timmar på morgonen), majonnäs, smör, och sprudlande drycker.

Och så en korg med rostad ljust surdegsbröd, kokta ekoägg med drömkrämig gula, smakliga tomater, pigga dillkvistar och så avokado, chili, salladslök, citron, örter, olivolja, salt och peppar, kupiga salladsblad, en rökig röda på röda bönor, och en burk med min bästa asiatiska dressing för den som vill undvika majonnäsen. Allt monteras på plats. Vi har en vacker duk, bestick och servetter. Inget klägg, bara gudomliga räksmörgåsar eller fritt svävande salladsbon med bönröra, som älskas av både levande och döda. Solen smeker kroppen, havet glittrar. Min teaterväninna har med sig gitarren. Hon sjunger Charles Trenets *La mer* (Havet) på franska medan solen går ned. Vi vaggas av rytmerna. Sjunger med på bladig rotväliska. Och förstår ändå meningen på djupet. Sveps med, färdas till eller från Kythera, kärlekens ö. Vi äter, sover lite, läser en stund, dansar, sjunger, dricker, drömmer. Så länge drömmen lever, finns festen kvar.

Antoine Watteau, *Fêtes venetiennes*. Domaine public.